

Egy alkalommal, amikor Jézus tanított, ezt mondta a tömegnek: „Óvakodjatok az írástudóktól, akik szívesen járnak hosszú köntösben, és szeretik, ha nyilvános tereken köszöntik őket. Örömet foglalják a zsinagógában és a lakomákon a főhelyeket. Felélik az özvegyek házát, és közben színleg nagyokat imádkoznak. Ezért keményebb ítélet vár rájuk.”

* Ezután leült szemben a templompersellyel, és figyelte, hogy a nép hogyan dobja a pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat dobott be. De egy szegény özvegyasszony is odajött, és csak két fillért dobott be. Erre magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek, ez a szegény özvegy többet adott mindenkinél, aki csak dobott a perselybe. Mert ők a feleslegükből adakoztak, ez pedig mindent odaadott, amije csak volt, egész vagyonát.”

Ezek az evangélium igéi.

Kedves Testvérek!

Két rövidke evangéliumi történetet hoz ma elénk az egyház. Első pillantásra azt gondolhatjuk, hogy olyasmi szükség szülte ezt a párosítást, mint amikor a menzán szemlátomást szerény az ebéd, és akkor jár mellé még egy alma, hogy azért valami mégis legyen. De egyáltalán nem erről van szó, a két történet nagyon is összetartozik. **Mindkét történet arról szól, hogy nem mindegy, hogy az ember mire támaszkodik, mitől reméli a biztonságot.**

A két szakasz között egy fontos határ van. Az írástudókról szóló tanítás az utolsó, amit a Márk szerinti Evangéliumban Jézus a nagy tömegekhez intéz. Ezután már csak a közvetlen tanítványoknak - és nekünk, későbbi olvasóknak és Jézus-követőknek szóló tanítások jönnek. Ezt a sort nyitja meg a szegény özvegyasszony története.

Az első tanítás főszereplői az írástudók. Ők a korabeli szellemi elit voltak, a legjobban ők értették a Törvényhez, ők magyarázták és alkalmazták a szabályokat a mindennapi életre. Nézzük meg most, hogy ők mire támaszkodtak, milyen biztonságot kerestek.

Három dologra mutat rá Jézus az írástudók kapcsán:

Az első, hogy ők azonnali biztosítékot akartak. Elvárták a köszöntéseket, látványos, díszes ruhákat hordtak. Itt és most legyen nyilvánvaló, hogy én értékes ember vagyok. Éles a különbség az *itt és most boldogság* és a Szentírás hősei között. Ott van a tékozló fiú apja, aki hosszan várta haza a fiát. Zakariás és Erzsébet, akik éveken át vártak gyermekáldásra. Jákob, aki csak titkon remélhette egy fél életen át, hogy szeretett fia él. Az írástudó viszont azt akarja, hogy **most** köszöntsenek, **most** dicsérjék meg a szép ruhámat. Ez a fajta támasz, épp mivel pillanatszerű biztonságot ad, állandó ismétlést igényel. Ez nem egy tartós elköteleződés, mint az oltárnál kimondott örökfogadalom vagy házassági eskü. Ez nem az Isten által az életünkre kimondott IGEN, nem az a biztatás, amit Izajás prófétánál olvasunk, hogy *ne félj, mert **örökre** enyém vagy*. Ez a fajta támaszkeresés olyan, mint a cigaretta vagy az alkohol: állandóan ismételni kell, csak az adott pillanatra elég. Mennyire más ez, mint ahogy az agg Simeon énekelt, mikor meglátta a Megváltót:

*Bocsásd el most szolgádat, Uram, * szavaid szerint békességben; Hiszen **már látta** szemem az üdvösséget, * melyet minden népnek készítettél, Hogy felragyogjon világosságára a pogányoknak, * és dicsőségére népednek Izraelnek. Az írástudói biztonság a **most legyen** - a biblikus pedig a **már látta**, az **örökre enyém vagy**.*

A másik, ami jellemzi az írástudók hamis biztonságát, az az, hogy másokhoz képest határozzák meg magukat: *Örömet elfoglalják a zsinagógában és a lakomákon a főhelyeket*. Biztonságban vagyok, hiszen vannak alattam emberek. Van, akinél én külömb vagyok. Mindenki 160-nal megy az autópályán, én meg csak 150-nel, jó fej vagyok. Talán emlékeztek arra, kedves Testvérek, hogy hogyan reagáltak szüleitek, mikor elmondtátok, hogy mindenkinek rosszul sikerült a dolgozata, nem csak a tiétek... A mindennapi életben sem működik az ilyen támasz, még ha esetleg igaz is lenne, hogy többet érek el a másiknál. Nem csak a legutolsó csapat esik ki a futballversenyen a selejtezőből. Attól, hogy a másik nálam is egészségtelenebbül él, még én is beteg leszek.

Jézus nem a másikkal viszonyít minket. A Jézussal való viszonyunk személyre szabott, úgy vezet minket, ahogy az kinek-kinek megfelel, ahogy nálunk, a Monostorban is a közös kereten belül más-más fegyelem alatt töltöttük a noviciátusunkat, személyre szabottan. Jézus személyesen velünk akar foglalkozni, és nem azzal, aki a másikkal képest valamilyen. Ő akkor is eljött volna a földre, és leélte volna azt az életet és elszenvetne volna azt a halált, amiről az Evangéliumban olvasunk, ha rajtam kívül nem lett volna más bűnös a földön.

A harmadik, ami az írástudók hamis támaszát jellemzi, az a kézzelfoghatóság. *Felélük az özvegyek házát*, olvassuk az Evangéliumban. Valószínűleg arra utal az Evangélium, hogy trükkös jogi tanácsaikkal elérték, hogy rájuk szálljon az özvegyek vagyona. A vagyon a kézzel fogható, tapintható - de hamis biztonság. A nagyszüleim még emlékeztek arra, mikor a papírpengő semmit sem ért, rá lehetett nyugodtan gyűjtani róla, de láthattatok inflációt a közelmúltban déli szomszédainknál is. És többen megélték az közülünk, hogy a család vagyonát egyik pillanatról a másikra államosítják. Isten nem ilyen kézzelfogható támaszt ad. Isten, írja Szent Pál apostol, a Lélek zálogát adta nekünk. Ha olvasod a Szentírást, ha eljársz a misékre, zsolozsmákra, tapasztalhatod, hogy ugyanaz a Lélek működik benned, mint Aki az Egyházban, mint Aki a szent szövegeket ihlette. Az lehet a bizonyosságod, hogy életed történetét végignézve, egy egyre hosszabb folyamatot szemlélve megállapítod, hogy igen, a kezdetektől, már édesanyád méhétől veled volt Isten. Már abban is, ahogy szüleid találkoztak, ahogy nagyszüleid éltek, valamilyen módon benne volt az, ahogy Isten Téged formált, akár a küzdelmekkel és a nehézségekkel is. A zsidó nép, mikor Isten csodálatos működéséről gondolkodott, akkor a Teremtés és az egyiptomi szabadítás számukra már nem jelenlévő, nem *épp akkor* történő, nem kézzelfogható csodáin elmélkedett. Látod-e, kedves testvérem, hogy Isten mindent elkőkészített Neked, mire megszülettél? Hogy végigkísérte Isten az életed? Tapasztalod-e, hogy az Ő Lelke munkálkodik Benned is, ahogy a szentírókban munkálkodott?

Ezek jellemzik tehát a hamis biztonságot: kézzelfogható akar lenni, elég neki, ha csak a másikhoz viszonyítva van rendben, és azonnali elismerést követel. És erre hangzik el az utolsó szó, amit Jézus a nyilvánosságnak szán: ÍTÉLET! Ítélet, ami nyilvánvaló a nem hívóknak is: a pillanat elmúlik, a viszonylagosság nem működik, a szilárdnak hitt támasz összeomlik.

És itt hozza elénk a Szentírás a következő történetet. Egy szegény özvegyasszonyról, aki a teljes vagyonát dobja be a perselybe. Ezt nem tudja minden pillanatban ismételni, nem marad kézzelfogható támasza, és nincs olyan viszony, amiben ő bárkinél gazdagabb lehetne. És ezt az özvegyasszonyt, aki mindenét odaadja, példának állítja Jézus - de már csak a belső körnek. Ez az első tanítás, ami már nem megy ki válogatás nélkül mindnekihez. Olyan szavak ezek, amiket csak akkor érthetsz meg, ha ha már benned is munkálkodik az a Lélek, Aki az özvegyben. Amíg az előző tanítás utolsó szava az ÍTÉLET volt, addig ennek a kis történetnek a végén a következő szerepel görögül: *beledobta a teljes megélhetését*. És itt a *megélhetés* szó ugyanaz, mint az *élet* szava. Így is fordíthatnánk: *odadobta, beleadta az egész életét*. Így válik az özvegyasszony Jézus Krisztus kiábrázolójává, számunkra példává, mert erre hív minket is Krisztus: mindent odaadni neki, aki az egész életét nekünk adta.

Ámen.

